

לקיש.

ודוחה הגמרא את ההוכחה שהלימוד מ"כל" הוא רק אסמכתא.

אי משום הא, ההוכחה הזאת — **לא איריא,** אין זאת ראייה.

כי יכולים לתרץ שאכן הלימוד הזה הוא ריבוי מן התורה, ובכל זאת יש בו צורך לרבות כוי.

ED-7 היות וקסבר התנא בברייתא, **כי כוי** — **בריה בפני עצמה היא.** ולכן צריך ריבוי מיוחד לאסור את החלב שלו.

דאי לא תימא הכי, אם לא תאמר כן, שצריך את הריבוי לכוי רק משום שהוא בריה בפני עצמה, יקשה לך **הא דאמר רב אידי בר אבין** במסכת כריתות [כא א].

הגמרא שם מביאה ברייתא, המבארת את הפסוק "כל דם לא תאכלו לעוף ולבהמה. כל נפש אשר תאכל כל דם — ונכרתה", שיש בו כלל ופרט וכלל.

ודרשינן: מה עוף ובהמה שיש בהם טומאה קלה וטומאה חמורה חייבים כרת על דמם, אף כל דבר שיש בו טומאה קלה וטומאה חמורה חייבים כרת על אכילת דמם.

ואמר על כך רב אידי בר אבין: מה שאמרה הברייתא "**אף כל** דבר שיש בו טומאה קלה וטומאה חמורה" — **לא תווי** להביא לאסור דמו של כוי.

ואם תאמר כי **כוי ספיקא** הוא אם חיה או בהמה, יקשה לך: וכי **איצטריך קרא לרבווי ספיקא**?! והרי בין אם הוא חיה ובין הוא בהמה דמו אסור!

אלא איצטריך קרא לרבות דם כוי, כי לפי שהוא **בריה בפני עצמה, שאני,** שונה הוא מחיה ומבהמה.

והכי **נמי** ביחס לאיסור אכילת חלב, איצטריך קרא לרבות כוי, כי **בריה בפני עצמה שאני.**

ועתה מבארת הגמרא את ענין העינוי ביום הכיפורים.

תנו רבנן: [ויקרא טז] "**תענו את נפשתיכם.**"

יכול יהיה העינוי על ידי מעשה, כגון **שישב בחמה או בצנה כדי שיצטער?**

תלמוד לומר "**וכל מלאכה לא תעשו.**"

מה **מלאכה** — **שב ואל תעשה,** אף ענוי נפש — **שב ואל תעשה** דבר שמבטל את העינוי, אך אין לך חובה לענות את עצמך. ואין לך דבר שיש בו עינוי בשב ואל תעשה אלא חמשת העינויים שבמשנה.

והוינן בה: **ואימא** שהעינוי הוא אכן בשב ואל תעשה, ובכל זאת שייך עינוי של חום וקור, וכגון:

היבא דיתיב בשימשא וחיים ליה, אם הוא יושב בשמש וחם לו, **לא נימא ליה קום תוב בטולא,** לא נאמר לו שיקום וישב בצל, אלא עליו להתענות בחום השמש.

וכן אם **יתיב בטולא וקריר ליה,** אם יושב בצל וקר לו, **לא נימא ליה קום תוב בשימשא,** שלא ילך לישב בחום השמש, אלא עליו להתענות בקרירות, במקום הצל.